

Sygn. akt: I 1 C 1333/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Tusk-Kasiewicz
Protokolant:	sekr. sądowy Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2017 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.

przeciwko Z. C.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej Z. C. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 669,99 zł. (sześćset sześćdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego nie większymi niż maksymalne odsetki za opóźnienie liczonymi od dnia 11 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

II. W pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 203,50 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. pozwem z dnia 11 maja 2016 r. wniósł o zasądzenie od pozwanej Z. C. kwoty 1.284,93 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, z tym zastrzeżeniem, że nie powinny one przekraczać wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie, od kwoty 1.194,93 zł za okres od dnia 11 maja 2016 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 90,00 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony w dniu 5 listopada 2015 r. zawarły umowę pożyczki nr (...), przy czym kwota tej pożyczki wynosiła 900,00 zł (netto), a prowizja za jej udzielenie wynosiła 864,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 1.764,00 zł, zaś spłatę podzielono na 6 transz po 294,00 zł płatnych odpowiednio do 5 grudnia 2015 r., 4 stycznia 2016 r., 3 lutego 2016 r., 4 marca 2016 r., 3 kwietnia 2016 r. i 3 maja 2016 r. W związku z brakiem spłaty przez pozwaną transz pożyczki w umówionym terminie, powód wystosował do pozwanej wezwanie do zapłaty i monit. Powód wskazał, że pozwana spłaciła jedynie kwotę 588,16 zł, którą powód zaliczył w części na poczet odsetek za opóźnienie do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu (19,09 zł) oraz częściowo na poczet prowizji (569,07 zł). Nadto powód wyjaśnił, że na żądaną kwotę 1.764,00 zł składają się kwoty: 900,00 zł tytułem kwoty pożyczki, 294,93 zł tytułem prowizji, 90,00 zł tytułem opłat windykacyjnych.

(pozew – k. 13-17)

W dniu 26 września 2016 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 44)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana Z. C. wywiodła sprzeciw, którym zaskarżyła wydany nakaz zapłaty w całości. Pozwana wniosła o odrzucenie pozwu w całości oraz o obciążenie powódki kosztami postępowania. Nadto pozwana wniosła o przekazanie sprawy do sądu właściwości ogólnej. Pozwana wskazała, że kwota roszczenia jest skandaliczna i nie odzwierciedla częściowej spłaty, przy czym twierdzenia zawarte w pozwie są absurdalne i nieprawdziwe, albowiem powód nic nie ustala z klientami, nadto umowy nie są doręczane klientom. Zdaniem pozwanej treść umowy pożyczki zawiera niedozwolone, rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego postanowienia umowne, w szczególności ominięto znowelizowane przepisy o maksymalnym koszcie pożyczki oraz art. 359 k.c. Pozwana wskazała również, że powód nie udowodnił faktu udzielenia pożyczki, a wykazał jedynie, że pozwana rejestrowała się w serwisie internetowym.

(sprzeciw – k. 49-52)

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. odnosząc się do zarzutów pozwanej wskazał, że pozwana przed zawarciem umowy, na etapie składania wniosku o pożyczkę, otrzymała formularz informacyjny, w którym te istotne elementy (wysokość pożyczki, jej koszt itp.) wskazano. Powód wskazał również, że pozwana zwracała się do niego o restrukturyzację pożyczki, a z treści jej pisma wynika, że z umową zapoznała się. Powód wskazał, że nie domaga się w niniejszej sprawie żadnych opłat za przedłużenie, a zatem twierdzenia pozwanej w tej materii są nieuprawnione i niezwiązane ze sprawą. Powód wskazał również, że postanowienia umowne precyzyjnie określające wysokość prowizji nie mogą zostać uznane za obejście przepisów o odsetkach maksymalnych i przeciwdziałaniu lichwie oraz za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Zdaniem powoda prowizja została określona w sposób przewidziany ustawą. Nadto powód wskazał, że nie wiadomo z jakich przyczyn postanowienia umowne precyzyjnie określające wysokość opłat miałyby rażąco naruszać interes pozwanej i być sprzeczne z dobrymi obyczajami, skoro możliwość ich pobierania i określania wprost wynikała z przepisów ustawy o kredycie konsumenckim, zaś pozwana wyraziła zgodę na warunki umowy. Powód wskazał, że to pozwana nie dotrzymała umowy łączącej ją z powodem i nie spłaciła zaciągniętej pożyczki, zaś próby dobrowolnego wyegzekwowania należności jak najbardziej pozostają w zgodzie z dobrymi obyczajami. Powód wskazał również, że chybione są rozważania pozwanej, jakoby nie otrzymała umowy pożyczki, albowiem została ona przesłana pocztą elektroniczną na podany przez pozwaną adres poczty elektronicznej i z uwagi na to, że jest to umowa zawarta na odległość, nie musiała być wysłana pozwanej w formie papierowej. Odnosząc się do kolejnego zarzutu pozwanej powód wskazał, że fakt wypłaty pożyczki na rzecz pozwanej został udowodniony dokumentem bankowym (potwierdzeniem przelewu) załączonym do pozwu, a ponadto sama pozwana zarzuca powodowi brak rozliczenia częściowej spłaty pożyczki, a nadto zwracała się z wnioskiem o jej restrukturyzację. Zdaniem powoda brak jest również podstaw do przekazania sprawy do innego Sądu, bowiem właściwość miejscowa Sądu została ustalona na podstawie art. 34 k.p.c. w zw. z art. 454 § 1 k.c., co powód wskazał i uzasadnił w pozwie.

(pismo powoda z dnia 20 grudnia 2016 r. – k. 64-66)

Postanowieniem z dnia 16 marca 2017 r. Sąd Rejonowy w Gdyni odmówił odrzucenia pozwu.

(postanowienie – k. 81)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 listopada 2015 r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w G. (pożyczkodawcą) a Z. C. (pożyczkobiorcą) doszło do zawarcia umowy pożyczki nr (...) w kwocie 900,00 zł. Łączny koszt pożyczki, z uwzględnieniem prowizji w kwocie 864,00 zł, wyniósł 1.764,00 zł. Spłatę pożyczki podzielono na 6 transz po 294,00 zł każda, płatnych

odpowiednio do dnia 5 grudnia 2015 r., 4 stycznia 2016 r., 3 lutego 2016 r., 4 marca 2016 r., 3 kwietnia 2016 r. 3 maja 2016 r.

Zgodnie z załącznikiem nr 3 do umowy pożyczki „Opłaty upominawcze”, stanowiącym integralną część umowy, ustalono, iż za czynności windykacyjne m. in. w postaci monitu e-mail i monitu SMS pobierana jest opłata w wysokości 20,00 zł, zaś za wezwania przedsądowego opłata w wysokości 70,00 zł.

okoliczność niesporna, a nadto formularz pożyczki – k. 18-19, umowa pożyczki – k. 20-21, załącznik nr 1 „Formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego” – k. 21, załącznik nr 3 „Opłaty upominawcze” – k. 24, załącznik nr 4 „Harmonogram spłaty” – k. 24, potwierdzenie przelewu kwoty pożyczki – k. 30

W dniu 6 lutego 2016 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. skierował do Z. C. drogą e-mailową monit wzywający do zapłaty transzy pożyczki, której termin spłaty przypadał na dzień 3 lutego 2016 r.

okoliczność niesporna, a nadto wiadomość e-mail – k. 31

W dniu 6 lutego 2016 r. Z. C. wystosowała do (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. wniosek o restrukturyzację zobowiązań wynikających z umowy pożyczki.

okoliczność niesporna, a nadto wniosek – k. 70-76

W dniu 13 lutego 2016 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. skierował do Z. C. przedsądowe wezwanie nr (...) do zapłaty zadłużenia wynikającego z zaciągniętej umowy pożyczki.

okoliczność niesporna, a nadto wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 32-33

Pismem z dnia 6 marca 2016 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. wypowiedziała Z. C. umowę pożyczki nr (...) i wezwała do zapłaty kwoty 1.268,50 zł.

okoliczność niesporna, a nadto pismo z dnia 6 marca 2016 r. wraz z dowodem nadania – k. 34-35

Z. C. na poczet zaciągniętej pożyczki uiszczyła kwotę 588,16 zł.

okoliczność niesporna

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez stronę przeciwną.

Pozostałe dokumenty złożone w sprawie nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wniosły do sprawy żadnych nowych istotnych okoliczności.

W niniejszej sprawie niesporne było, że strony w dniu 5 listopada 2015 r. zawarły umowę pożyczki, która na skutek zaprzestania spłacania zobowiązania przez pozwaną została wypowiedziana przez pożyczkodawcę. Poza sporem pozostawało również to, że pozwana wpłaciła na rzecz pożyczki łączną kwotę 588,16 zł.

Spór sprowadzał się natomiast do ustalenia ważności i skuteczności zawarcia przez strony umowy pożyczki. Kwestią sporą była również prawidłowość zaliczenia przez powoda wpłaconej przez pozwaną kwoty 588,16 zł, a w konsekwencji wysokość dochodzonej przez powoda w niniejszym postępowaniu kwoty. Spór sprowadzał się również do ustalenia czy treść łączącej strony umowy pożyczki zawiera niedozwolone postanowienia umowne w zakresie maksymalnego kosztu

pożyczki i kosztów windykacyjnych. Nadto pozwana podniosła zarzut niewłaściwości Sądu Rejonowego w Gdyni i wniosła o przekazanie sprawy do sądu właściwości ogólnej. Pozwana wniosła również o odrzucenie pozwu.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd postanowieniem z dnia 16 marca 2017 r. odmówił odrzucenia pozwu, albowiem żadna z okoliczności wskazanych przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie stanowi podstawy do odrzucenia pozwu w trybie art. 199 k.p.c.

Odnosząc się do zgłoszonego przez pozwaną zarzutu niewłaściwości tutejszego Sądu, należy wskazać, że Sąd nie znalazł podstaw do przekazania sprawy do sądu właściwości ogólnej pozwanej. Należy wskazać, że powód w pozwie wskazał okoliczności uzasadniające właściwość miejscową przemienną Sądu Rejonowego w Gdyni, powołując przepis art. 34 k.p.c. w zw. z art. 454 § 1 k.c., a mianowicie sądem właściwym według miejsca spełnienia świadczenia jest Sąd Rejonowy w Gdyni jako Sąd miejsca prowadzenia rachunku bankowego powoda, tj. I Oddział Banku (...) S.A. (...) Korporacyjne w G.. Na potwierdzenie powyższego powód dołączył do pozwu zaświadczenie o prowadzeniu rachunku powoda do dokonywania spłat pożyczek przez w/w oddział banku.

Zgodnie z art. 34 k.p.c. powództwo o zawarcie umowy, ustalenie jej treści, o zmianę umowy oraz ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, a także o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania. W razie wątpliwości miejsce wykonania umowy powinno być stwierdzone dokumentem.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. a contrario w zw. z art. 34 k.p.c. i art. 454 § 1 k.c. nie znalazł podstaw do przekazania sprawy innemu sądowi jako sądowi właściwemu.

W niniejszej sprawie powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanej Z. C. kwoty 1.284,93 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, z tym zastrzeżeniem, że nie powinny one przekraczać wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie, od kwoty 1.194,93 zł za okres od dnia 11 maja 2016 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 90,00 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania, na podstawie umowy pożyczki nr (...) z dnia 5 listopada 2015 r., stąd też normatywną podstawę żądania powoda stanowi art. 720 k.c.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W niniejszej sprawie Sąd nie miał wątpliwości, w oparciu o przedstawione przez powoda dowody z dokumentów, w szczególności wniosek pozwanej z dnia 6 lutego 2016 r. o restrukturyzację zobowiązań wynikających z umowy pożyczki, że pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki będącą przedmiotem niniejszego postępowania, nadto że pozwana знаła treść tej umowy oraz treść stanowiącego jej integralną część regulaminu, zaś przyczyną niespłacania przez pozwaną pożyczki były jej problemy finansowe.

Rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd zajął się podniesionym przez pozwaną Z. C. zarzutem zawarcia w umowie pożyczki niedozwolonych klauzul umownych w zakresie maksymalnego kosztu pożyczki i kosztów windykacyjnych. W ocenie Sądu zarzut ten należało uznać za zasadny, tym bardziej, że w przypadku umów zawieranych z konsumentem na Sądzie spoczywa również konieczność oceny, czy roszczenia wynikające z poszczególnych postanowień umownych nie kształtują praw i obowiązków konsumenckich w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, stanowiąc niedozwolone postanowienie umowne.

Zgodnie z treścią art. 385¹ k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego

interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Nieuzgodnione są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu, w szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Aby więc uznać dane postanowienie umowne za niedozwolone musi ono spełniać cztery przesłanki (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2014 roku, sygn. akt VI ACa 891/13): postanowienie nie zostało indywidualnie uzgodnione z konsumentem, ukształtowane przez postanowienie prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, powyższe prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta oraz postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron.

Zgodnie z treścią pkt 2.1 umowy pożyczki nr (...) z dnia 5 listopada 2015 r. ustalono prowizję za udzielenie pożyczki na kwotę 864,00 zł. Z załącznika nr 3 do umowy pożyczki – „Opłaty upominawcze”, wynika, iż za czynności windykacyjne m. in. w postaci monitu e-mail i monitu SMS pobierana jest opłata w wysokości 20,00 zł, zaś za wezwanie przedsądowe – opłata w wysokości 70,00 zł.

Sąd nie miał wątpliwości, iż w niniejszej sprawie wszystkie przesłanki uznania za niedozwolone postanowienia umowy w zakresie wysokości prowizji za udzielenie pożyczki oraz opłat za czynności windykacyjne zostały spełnione – niewątpliwie postanowienia umowy w w/w przedmiocie nie zostały indywidualnie uzgodnione z pozwaną Z. C. i nie odnoszą się do głównych świadczeń stron, a nadto – zdaniem Sądu – pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami rażąco naruszając interesy konsumenta. W przedmiotowej sprawie dobrym obyczajem jest, aby konsument przystępujący do umowy nie musiał ponosić dodatkowo – oprócz oprocentowania (obejmującego przecież odsetki kapitałowe i odsetki za opóźnienie) kosztów, zwłaszcza za czynności windykacyjne. Nie są to bowiem czynności, w ocenie Sądu, które powód podejmuje na zlecenie konsumenta lub w jego interesie, zaś egzekwowanie kosztów takich czynności od pozwanej stanowi niewątpliwie źródło dochodu powoda, co stoi, zdaniem Sądu, właśnie w sprzeczności z dobrymi obyczajami. Naruszenie interesów konsumenta w przedmiotowej sprawie przejawia się więc przede wszystkim w sferze ekonomicznej, albowiem pobieranie opłat za czynności windykacyjne w wysokości określonej przez powoda powoduje u konsumenta realne uszczuplenie jego majątku i straty finansowe, i może prowadzić do sytuacji, gdy koszty wielokrotnego informowania o stanie zadłużenia przewyższą to pierwotne zadłużenie. Celem monitów i wezwań do zapłaty powinno być poinformowanie o konieczności spłaty zadłużenia, a nie powodowanie dodatkowych obciążeń po stronie konsumenta. Prowadzenie działań windykacyjnych, czy monitowanie strony, jest działaniem, które przedsiębiorca podejmuje na własne ryzyko i koszt. Nic bowiem nie stoi na przeszkodzie, aby w sytuacji braku płatności podjąć działania zmierzające bezpośrednio do zasądzenia należności, a ochronę przedsiębiorcy w tym przypadku stanowi co do zasady oprocentowanie należności przeterminowanej, zaś podstawę zwrotu kosztów poniesionych przy ewentualnym sądowym dochodzeniu roszczenia stanowi zasada odpowiedzialności za wynik procesu wyrażona w art. 98 § 1 k.p.c. Mnożenie zatem kolejnych czynności skutkujących płatnością po stronie konsumenta, bez określenia ich limitu czy procedury, uzależnione w zasadzie od uznania jednej ze stron, pozostaje w sprzeczności także z zasadą słuszności.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanej m. in. kwoty 90,00 zł tytułem zwrotu opłat za czynności windykacyjne tj. przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 13 lutego 2016 r. oraz monit e-mail z dnia 6 lutego 2016 r.

Z załącznika nr 3 do umowy pożyczki – opłaty upominawcze, wynika, iż za czynności windykacyjne m. in. w postaci monitu e-mail pobierana jest opłata w wysokości 20,00 zł, zaś za przedsądowe wezwanie do zapłaty – opłata w wysokości 70,00 zł.

W ocenie Sądu tak ukształtowaną wysokość opłat za czynności windykacyjne uznać należy za postanowienie umowne stanowiące niedozwoloną klauzulę umowną, wysokość tych opłat została zryczałtowana, co samo w sobie nie jest naganne, ale w ocenie Sądu, opłaty te nie pozostają w jakimkolwiek związku z realnie ponoszonymi kosztami przez

powoda – np. koszt wysłania monitu e-mail, przy uwzględnieniu nawet kosztów pracy pracowników powoda, kosztów zużytych materiałów oraz realnego kosztu wysłania takiego monitu, w kwocie przyjętej przez powoda (20,00 zł) uznać należy za nie mający uzasadnienia w kosztach rzeczywistych. Podobnie pobierana w niniejszej sprawie opłata za przedsądowe wezwanie do zapłaty określona na poziomie 70,00 zł musi być uznana przez Sąd za oderwaną od rzeczywistych kosztów i mającą na celu przysporzenie dodatkowych dochodów powodowi. Nadto, ustaleniu wysokości opłat nie towarzyszyło również żadne unormowanie, czy jest to czynność jednorazowa, czy też może być ponawiana i ewentualnie z jaką częstotliwością.

Z tych samych przyczyn, jako rażąco naruszającą interesy pozwanej Sąd ocenił także określoną przez pożyczkodawcę opłatę określoną jako prowizja za udzielenie pożyczki.

W świetle umowy opłata ta stanowiła koszt całkowity pożyczki, zaś umowa definiowała ją jako opłatę należną pożyczkodawcy od pożyczkobiorcy z tytułu udzielenia pożyczki. Przytaczając w tym miejscu opinię przytoczoną w uzasadnieniu orzeczenia wydanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi z dnia 3 sierpnia 2016 r., wydanego w sprawie III Ca 840/16, wskazać należy, iż również w ocenie tutejszego Sądu opłata ta miała więc pełnić dwojaką funkcję, tj. po pierwsze stanowić swoistego rodzaju wynagrodzenie za przygotowanie umowy i w tym zakresie odpowiada definicji opłaty przygotowawczej oraz - przede wszystkim - wynagrodzenia za sam fakt udzielenie pożyczki i udostępnienia pożyczkobiorcy kapitału w określonej wysokości i w tym zakresie z kolei odpowiada istocie oprocentowania. Z uwagi bowiem na określenie wysokości prowizji w relacji do czasu korzystania przez pozwaną z pieniędzy powoda (kapitału pożyczki) oraz sumy pieniędzy postawionej do dyspozycji pozwanej każe postrzegać ją jako ukryte odsetki, co niewątpliwie zmierzało do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Wniosek ten jest tym bardziej uzasadniony, że w umowie nie ustalono oprocentowania pożyczki, gdyż nie umówiono się o odsetki kapitalowe.

Nadto należy wskazać, że maksymalne koszty pożyczki – zgodnie z zarzutem pozwanej - zostały określone z pominięciem znowelizowanych przepisów ustawy o kredycie konsumenckim. Zgodnie z art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, dodanym ustawą z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1357), obowiązującym od dnia 11 października 2015 r., maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicz się według wzoru:

$$(\dots) \leq (K \times 25\%) + (K \times n \times 30\%)$$

w którym poszczególne symbole oznaczają:

- (...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,
- K – całkowitą kwotę kredytu,
- n – okres spłaty wyrażony w dniach,
- R – liczbę dni w roku.

Do obliczenia maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu w niniejszej sprawie, Sąd przyjął następujące dane: K – 900 zł, n – 180 dni, R -365 dni. Po podstawieniu wskazanych danych maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu w niniejszej sprawie wyniosła 358,15 zł. Zatem przy zawieraniu w dniu 5 listopada 2015 r. umowy pożyczki powód nie mógł określić pozaodsetkowych kosztów kredytu na kwotę wyższą niż 358,15 zł, natomiast z treści umowy wynika, iż sama prowizja za udzielenie pożyczki została określona na poziomie 864,00 zł. W tej sytuacji należało przyjąć, iż zapis pkt 2.1 umowy pożyczki nr (...) z dnia 5 listopada 2015 w zakresie ustalającym wysokość prowizji na kwotę 864,00 zł jest sprzeczny z art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie w/w przepisu przyjął, iż prowizja za udzielenie pożyczki na podstawie umowy nr (...) winna wynosić maksymalnie 358,15 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd przyjął, że całkowita kwota do zapłaty wynikająca z łączącej strony umowy pożyczki winna wynieść 1.258,15 zł (900,00 zł + 358,15 zł).

Powód wskazał, że zaliczył dokonaną przez pozwaną wpłatę częściowo na poczet prowizji (569,07 zł) i na poczet odsetek za opóźnienie do dnia wniesienia pozwu (19,09 zł). Z uwagi na to, że powód nie wskazał kiedy pozwana dokonała wpłaty w/w kwoty i w jaki sposób wpłata ta została zaliczona na odsetki, nadto czy odsetki zostały wyliczone prawidłowo, Sąd nie miał możliwości zweryfikowania prawidłowości pomniejszenia wyliczonych odsetek o dokonaną przez pozwaną częściową wpłatę. W tej sytuacji Sąd przyjął, że powód nie wykazał wysokości należnych odsetek, a tym samym nie miał podstawy częściowego zaliczenia na odsetki dokonanej przez pozwaną wpłaty.

Po pomniejszeniu całkowitej kwoty do zapłaty wynikającej z łączącej strony umowy pożyczki o kwotę wpłaty dokonanej przez pozwaną, do zapłaty pozostała kwota 669,99 zł (1.258,15 zł – 588,16 zł).

Podsumowując powyższe rozważania, Sąd doszedł do przekonania, iż żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie jedynie w części tj. w kwocie 669,99 zł, stąd też w punkcie I wyroku, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził od pozwanej Z. C. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 669,99 wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, nie większymi niż maksymalne odsetki za opóźnienie, za okres od dnia 11 maja 2016 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 614,94 zł, w tym 505,85 zł tytułem niedopuszczalnie ustalonej prowizji, 90,00 zł tytułem opłat upominawczych i 19,09 zł tytułem wyliczonych do dnia wniesienia pozwu odsetek za opóźnienie, Sąd w punkcie II wyroku, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 385¹ k.c., oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów jak w pkt III wyroku. Z uwagi na to, że powód przegrał niniejsze postępowanie w 48%, winien w tej części ponieść koszty procesu. Pozwana zaś przegrała niniejsze postępowanie w 52%. Z uwagi na to, że łączne koszty procesu wyniosły 407,00 zł i zostały poniesione przez powoda, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 203,50 zł (52% poniesionych przez powoda kosztów procesu) tytułem zwrotu kosztów procesu.